

INGEZONDEN.

DE BEHANDELING VAN OTORRHOEA.

Geachte Heer Redacteur!

Mag ik nog een enkel woord zeggen, ter beantwoording van de opmerkingen van Dr. HUYSMAN in uw laatste nummer. Ik geloof niet, dat de quaestie, of inspuitingen in het oor gevaarlijk zijn, zooals Dr. HUYSMAN meent, dan wel of de waarschuwing daartegen, zooals mijn overtuiging is, veel meer gevaar oplevert, uit te maken is door een discussie, zooals die in een debaterende club of bij het verdedigen van stellingen op een promotie gebruikelijk is. Integendeel, de ervaring zal het moeten uitmaken, en misschien kunnen enkele goed geobserveerde ziektegevallen, waarin zoo stringent mogelijk oorzaak en gevolg in dit opzicht aan den dag treden, ons een schrede verder brengen. Het is de vraag, wat gemakkelijker zal zijn te vinden: ziektegevallen, waar de nadeelige invloed der inspuiting, of die der waarschuwing daartegen, duidelijk blijkt. Ik van mijn kant hoop binnen kort een kleine bijdrage tot laatstbedoelde categorie te leveren; van de eerstgenoemde heb ik nooit een geval gezien.

Toch moet ik nog twee opmerkingen maken. Het doet mij leed, dat Dr. HUYSMAN zich van een ernstig argument, door mij aangevoerd, afmaakt door het aan misverstand toe te schrijven. Hij „verwerpt in principe het spuiten „qua talis, als zijnde vaak gevaarlijk in zijn gevolgen”. Tot die gevaren rekent hij even te voren: hersen-abscessen, otitides mastoïdeae en otitides petrosae. Ik voer daartegen aan, dat het allen oorartsen bekend is, dat die complicaties juist voorkomen in verwaarloosde gevallen, waar niet, of niet behoorlijk, behandeld is; en dat de stagnatie van pus er de oorzaak van is, en vraag hoe dan het inspuiten de schuld kan krijgen van wat gebeurt, waar bijna zonder uitzondering niet ingespoten is. Dat heet nu „misverstand”. Ik laat het oordeel aan den lezer over.

De tweede opmerking, die mij van het hart moet, is dat Dr. HUYSMAN de oude, nog altijd niet verouderde, list in de argumentatie aanwendt, waarover HUXLEY zich in zijn polemische artikelen over wonderen herhaaldelijk beklagt, namelijk, zijn tegenstander eerst iets te laten zeggen, dat hij niet gezegd heeft, en hem dan gemakkelijk te verslaan.

Het te doen voorkomen, alsof ik de afvloeiing van pus uit het middenoor wilde beletten, omdat ik hem wil beletten in de uitwendige gehoorgang, d. i. langs den wand van de gehoorgang af te vloeien en daar op te drogen, foetide te worden en de huid van de gehoorgang te prikkelen, vind ik nog al sterk, en ieder zal dat toestemmen, die leest wat ik verder schreef, van het uitzuigen van den pus uit de perforatie door de capillariteit van den watten-tampon enz.

Neen, wij willen hetzelfde in dat opzicht, het is slechts een verschil in procédé, waaraan niet zooveel gewicht gehecht mag worden. Over het punt, waaromtrent wij verschillen, namelijk het gevaarlijke der inspuitingen, wil

ik nu verder niet spreken; ik behoud mij voor, daarop in den straks door mij aangegeven zin, later terug te komen.

Amsterdam, 2 Juni 1891.

Dr. GUYE.

VERBANDSTOFFEN IN DE APOTHEEK.

Het komt mij voor, dat er, omtrent het al of niet voorhanden zijn van bovengenoemde geneesmiddelen in de vaderlandsche apotheken, een onjuiste voorstelling bestaat, en dat daarin de aanleiding moet gezocht worden tot de plaatsing van het voorstel *Zaanland en O.*, op de agenda der a. s. Algemeene Vergadering van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst.

Immers deze Afdeeling verlangt, dat de verbandstoffen onzer pharmacopee in de apotheken verplicht zullen gesteld worden, en deze eisch nu kan alleen berusten op de geheel verkeerde meening, dat die middelen in de apotheek niet ten allen tijde zouden beschikbaar zijn op voorschrift van den geneesheer.

Ten opzichte der overige, zoogenaamde niet-verplichte geneesmiddelen, is nog nooit, naar ik meen, een dergelijk verlangen op zoodanige wijze openbaar gemaakt, en meer dan waarschijnlijk wordt door niet één geneesheer ooit de vraag overwogen of het door hem voorgeschreven geneesmiddel al of niet verplicht in de pharmacopee voorkomt. Nu erken ik gewis, dat veel meer dan bij de overige geneesmiddelen, de directe aflevering op voorschrift bij de verbandstoffen een onmisbare eisch moet geacht worden en, in verband daarmede, acht ik dan ook den wensch van den geneeskundigen kring voor *Zaanland en O.* volkomen billijk en juist.

Onze geneeskundige Wetten van 1865 kennen geen onverplichte geneesmiddelen. Immers Art. 5 van de Wet op de uitoefening der artseneijbereidkunst eischt, dat in elke apotheek voorhanden zijn de geneesmiddelen, die in de Nederlandsche pharmacopee zijn opgenomen. Onder „de geneesmiddelen” wordt verstaan alle geneesmiddelen, en niet één Nederlandsch apotheker zal, onder gewone omstandigheden, de aflevering van deze kunnen nalaten of weigeren.

Voor den geneesheer zijn dan ook inderdaad alle, zoowel de verplichte als de niet-verplichte geneesmiddelen onzer pharmacopee, zonder eenige uitzondering, in elke vaderlandsche apotheek beschikbaar, en alleen om aan het in de verschillende deelen van ons land meerdere of mindere verbruik van dit of dat geneesmiddel te gemoet te komen, zijn zij in onze pharmacopee in twee rubrieken gescheiden, en wel in 236 meest gebruikelijke en in 279 minder gebruikelijke. Deze laatste zijn met een kruisteecken aangeduid en behoeven niet schouwbaar voorhanden, dat wil zeggen, bij de visitatie niet ten allen tijde aanwezig te zijn.

„De apotheker” zoo sprak THORBECKE bij de verdediging van bovenvermeld Art. 4 „is industriëel, bereider, leverancier van hetgeen in den kring zijner praktijk door de doctoren gevorderd wordt. Dit moet hij voorhanden hebben, en als regel moeten dus de geneesmiddelen der pharmacopee in elke apotheek aanwezig zijn.”